

Lovforslag nr. L 179. Fremsat den 13. februar 1985 af socialministeren

Forslag

til

Lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel

(Begrænsning af fradraget for 1. fraværsdag)

§ 1

I lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, jfr. lovbekendtgørelse nr. 81 af 5. marts 1984, som senest ændret ved lov nr. 240 af 23. maj 1984, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, indsættes efter 1. pkt.:
»Dagpengefradraget for 1. hele fraværsdag

kan dog højst udgøre dagpenge svarende til 8 timers arbejde.«

2. I § 18, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter ordet »dag«: »jfr. dog § 3, stk. 1, 2. pkt.«

§ 2

Loven træder i kraft 1. januar 1986.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lov nr. 262 af 7. juni 1972 om dagpenge ved sygdom eller fødsel (Folketingstidende 1971-72, sp. 3653, 4599, 6643 og 6887; tillæg A, sp. 7297; tillæg B, sp. 2509 og 2753; tillæg C, sp. 737) er bekendtgjort ved lovbekendtgørelse nr. 81 af 5. marts 1984 og senest ændret ved lov nr. 240 af 23. maj 1984.

I forbindelse med indførelsen af en karensgang ved lov nr. 571 af 27. oktober 1982 fandtes der ikke at være grundlag for at fastsætte særlige regler for beregningen af dagpengefradraget for 1. fraværsdag, herunder et højstebeløb, idet de gældende beregningsregler i dagpengeloven skulle være fyldestgørende også i denne relation. Forudsætningen for denne opfattelse var, at lønmodtagere normalt er beskæftiget 8 timer dagligt i en 5 dages arbejdsuge.

Efter beregningsreglerne beregnes dagpengebeløbet for enkelte dage ved at dividere dagpengebeløbet pr. uge med det faktiske ugentlige antal arbejdsdage for den pågældende lønmodtager. Dette bevirker imidlertid, da de gældende regler er fortolket således, at det er den faktiske arbejdsperiode, der er afgørende for dagpengefradragets omfang, at lønmodtagere, der har en atypisk ugentlig arbejdstid, der er koncentreret på få arbejdsdage og væsentlig flere arbejdstimer på karensgange end de normale 8 timer, får et relativt stort økonomisk tab.

I medfør af lov nr. 572 af 27. oktober 1982 om begrænsning af løn under sygdom er det retten til løn for 1. hele fraværsdag i en sygeperiode, dog højst lønnen for 8 timer, der bortfalder.

Med henblik på at ligestille de grupper, der ikke får løn eller dagpenge for 1. hele fraværsdag,

foreslår regeringen, at der indføres en begrænsning af dagpengefradraget for 1. fraværsdag til 8 timer.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Merudgiften for det offentlige skønnes på baggrund af oplysninger om det gennemsnitlige sygefravær i den offentlige sektor at udgøre ca. 250.000 kr. om året.

Udgifterne ved forslaget vil blive afholdt inden for socialministeriets totalramme.

Det skønnes, at indførelsen af en 8-timers begrænsning af dagpengefradraget for 1. hele fraværsdag vil få begrænsede administrative konsekvenser for det offentlige som arbejdsgivere og for kommunerne.

Bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter de gældende regler er det den faktiske arbejdsperiode, der er afgørende for dagpengefradragets omfang. Efter forslaget begrænses fradraget til dagpenge svarende til 8 timers arbejde.

Der henvises til de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Der henvises til bemærkningerne til nr. 1.

Til § 2

Af hensyn til tilrettelæggelsen af de administrative rutiner i forbindelse med indførelsen af en 8-timers begrænsning af dagpengefradraget for 1. hele fraværsdag foreslås det, at forslaget træder i kraft 1. januar 1986.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

1. I § 3, stk. 1, indsættes efter 1. pkt.:

»Dagpengefradraget for 1. hele fraværsdag kan dog højst udgøre dagpenge svarende til 8 timers arbejde.«

§ 3. Lonmodtagere, der ved sygdommens indtræden har været beskæftiget hos arbejdsgiveren mindst 40 timer inden for de sidste 4 uger, og som ikke får udbetalt fuld løn under sygdommen, har ret til at få udbetalt dagpenge fra arbejdsgiveren fra 2. hele fraværsdag. Dagpenge udbetales herefter, indtil der er forløbet 13 uger regnet fra 1. hele fraværsdag (arbejdsgiverperioden).

2. I § 18, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter ordet »dag«: »jfr. dog § 3, stk. 1, 2. pkt.«

§ 18. — — —

Stk. 2. I andre tilfælde har lønmodtageren ret til dagpenge fra 2. hele fraværsdag, såfremt anmodning indgives denne dag. I sygdomstilfælde, der er omfattet af en aftale efter § 12, har lønmodtageren dog ret til dagpenge fra 1. hele fraværsdag. Arbejdsløse dagpengeberettigede medlemmer af en anerkendt arbejdsløshedskasse har ligeledes ret til dagpenge fra 1. hele fraværsdag. Ved tilbagefald på grund af samme sygdom genoptages udbetalingen af dagpenge fra 1. hele fraværsdag i den ny periode. Det gælder dog kun, når tilbagefald indtræder inden 12 kalenderdage fra og med 1. arbejdsdag efter den første fraværperiodes udløb. Det er en betingelse for ydelse af dagpenge fra 1. fraværsdag, at anmodning er indgivet samme dag.